

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Henryk Haak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z/s w K.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) S.A w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt I C 1402/10 i zażalenia pozwanego od postanowienia zawartego w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 13 listopada 2014 r.

I. oddala apelację,

II. zmienia punkt 2 zaskarżonego wyroku i nadaje mu następujące brzmienie:

„ 2. zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego (...). (...) Sp. z o.o. z siedziba w K. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania”

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1380 zł tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od powódki A. K. na rzecz interwenienta ubocznego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowania odwoławczym.

II Ca 127/15

UZASADNIENIE

A. K. (poprzednio K.) wniosła pozew przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w K. o zapłatę kwoty 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniosł o oddalenie powództwa.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2013r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...). (...) sp. z o.o. w miejsce (...) w K., na co pełnomocnik pozwanego (...) w K. wyraził zgodę już na rozprawie w dniu 26 września 2013 r.

Pozwany (...). - (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. wniosł o oddalenie powództwa.

Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. wstąpiło do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2014 r. powódka rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi co do kwoty 10.000 zł od dnia doręczenia pozwu, a co do kwoty 10.000 zł od dnia 27 października 2014 r. i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. oddalił powództwo i nie obciążył powódki A. K. kosztami postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniosła powódka zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzuciła :

1. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 442¹ § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że znając podmiot, w którym miała później leżoną prawą rękę uszkodzoną w wyniku upadku mogła wnieść powództwo w terminie również przeciwko temu podmiotowi tj. pozwanemu (...). (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. i w konsekwencji uwzględnienie zarzutu przedawnienia i oddalenie powództwa w całości;
2. z ostrożności procesowej powódka zarzuca także naruszenie prawa materialnego, art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i uwzględnienie zarzutu przedawnienia.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany wniosł **zażalenie** od zawartego w punkcie 2 wyroku rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 102 k.p.c., art. 98 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kwoty 2.625,95 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i zasądzenie zwrotu kosztów zażalenia.

Ponadto pozwany i interwenient wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego gromadzonego w pierwszej instancji i próbuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy - wbrew zarzutowi podniesionemu w apelacji – ustalając, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu nie naruszył prawa materialnego, w szczególności art. 442¹ § 1 k.c. Według tego przepisu trzy letni termin przedawnienia a tempore scientiae rozpoczyna swój bieg w chwili dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Obydwie przesłanki spełnione powinny być kumulatywnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 949/00).

Wbrew literalnemu brzmieniu w orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że okres przedawnienia rozpoczyna swój bieg nie tylko od dowiedzenia się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, ale także w sytuacji gdy poszkodowany gdyby działał w sposób rozsądny dowiedziałby się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia (por. wyrok Sadu Najwyższego z 17 maja 2006 r., (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r., I PK 48/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 marca 1991 r., I A Cr 39/91, OSA 1991, Nr 4, poz. 28).

W przypadku szkód na osobie dowiedzenie się o szkodzie najczęściej będzie miało miejsce po poddaniu się przez poszkodowanego badaniom lekarskim (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1967 r., I PR 354/67 i z dnia 19 maja 1999 r., II UKN 647/98).

Bieg okresu przedawnienia liczy się dopiero od momentu, gdy poszkodowany dowiedział się o szkodzie z kompetentnego źródła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003 r., V CKN 207/01).

Dowiedzenie się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody ma miejsce w chwili, gdy poszkodowany uzyskał (albo mógł uzyskać gdyby postępował z należyta starannością wiedzę wystarczająco konkretną, aby z dostateczną dozą prawdopodobieństwa przypisać odpowiedzialność określonemu podmiotowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., III BP 4/11; wyrok z dnia 4 października 2012 r., I PK 48/11).

W niniejszej sprawie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powódka dowiedziała się o szkodzie w czerwcu 2008 roku od doktora K., który ja leczył. Potwierdził to w 2009 r. doktor N., który przeprowadził operację ręki. Powódka wiedząc o szkodzie – przy zachowaniu należytej staranności – była w stanie również w tym terminie dowiedzieć się od leczących jej lekarzy o podmiocie obowiązany do naprawienia tej szkody. Ponadto przed upływem terminu przedawnienia powódka korzystała już z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, który również zobowiązany był – zapoznając się z dokumentacją lekarską – rozważyć, który z podmiotów leczących może ponosić odpowiedzialność. Zarówno powódka jak i jej pełnomocnik powinni – ustalając te okoliczności – korzystać z wiedzy lekarzy leczących, co świadczyłoby o rozsądnym dbaniu o własne interesy.

Podniesienie zarzutu przedawnienia nie może w takiej sytuacji pozostawać w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Pozwany nie naruszył tych zasad, a nie może on ponosić negatywnych skutków określonych zaniedbań strony powodowej.

Należy także podkreślić, że podmiotowe przekształcenie powództwa nie ma mocy wstecznej.

Natomiast zasadne jest **zażalenie pozwanego** odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Sąd Rejonowy nie obciążył powódki kosztami postępowania i w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia wskazał jedynie przepis art. 102 k.p.c. Powódka została zwolniona od kosztów sądowych i obecnie jest osoba bezrobotną. Poza ta okolicznością, która nie stanowi dostatecznej podstawy do odstąpienia od zasady rozliczenia kosztów według odpowiedzialności za wynik sprawy, nie zachodzą inne, które nie pozwoliłyby zastosować tej zasady z uwagi na to, że nie dałoby się jej pogodzić z zasadami słuszności.

Wierzyciel przed wytoczeniem powództwa zobowiązany jest wszechstronnie rozważyć, czy przysługuje mu dochodzone roszczenie, od kogo może żądać jego zaspokojenia i w jakiej wysokości. Nieobciążanie strony przegrywającej kosztami procesu poniesionymi przez przeciwnika może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionym przypadku. Taki szczególnie przypadek w niniejszej sprawie nie zachodzi. Art. 102 k.p.c. jest przepisem szczególnym i

nie można go interpretować rozszerzająco (por. Andrzej Daczyński, Koszty postępowania cywilnego, Warszawa 2010, s. 242).

Pozwanemu należy się zwrot kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu przed sądem I instancji w wysokości 2417 zł i zwrot kosztów zażalenia w wysokości 180 zł oraz zwrot kosztów za zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w wysokości 1200 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało orzec jak w sentencji.